

Jan Dienstbier si jako téma své diplomové práce zvolil zpracovat osobnost a dílo středověkého italského emigranta Jindřicha z Isernie, pobývajícího na dvoře českého krále Přemysla Otakara II. a možná i jeho nástupců. Nebyl to lehký úkol, neboť Jindřichovy osudy i jeho jsou zahaleny velkým tajemstvím a výklad dochovaných pramenů není právě snadný.

Navzdory těmto úskalím zvládl Dienstbier svůj úkol na velmi solidní úrovni. Svě téma zpracoval s mimořádným zaujetím a prokázal, že umí dobře pracovat s historickými prameny a odbornou literaturou a analyzovat i komparovat získané informace. Tak vznikla velmi zajímavá, čtivá a do jisté míry mezioborová práce, která stojí na pomezí různých odvětví historické vědy, vlastní historie, pomocných věd historických i kulturních a literárních dějin. Autor by však měl obecně více pamatovat na to, že píše „školní“ vědeckou práci, nikoliv zábavnou historickou literaturu pro širší čtenářskou obec. Proto se domnívám, že závěr práce by měl mít více shrnující charakter, nikoliv být koncipován jako literární tečka. Ze stejného důvodu mi v úvodu chybí alespoň minimální nastínění vědeckého postupu, to znamená, jakými metodami si diplomant předsevzal zpracovat daný historický materiál a dospěl ke svým poznatkům.

Dienstbier na velmi dobré úrovni seznámil čtenáře s použitými prameny, a to vydanými i rukopisnými, čemuž věnoval celou kapitolu stejně jako důkladnému rozboru použité literatury. Za velmi přínosnou a zajímavou považuji 5. kapitolu, která pojednává o vývoji *ars dictaminis*. Dienstbier však poněkud mate své čtenáře, když tvrdí, že *úvod do ars dictaminis* podává ve třetí kapitole (s.8), nebo když slibuje, že tato kapitola obsahuje přehled „*Jindřichovského*“ bádání. Třetí kapitola je totiž věnována rozboru pramenů, jak napovídá již její název.

Stylistickou úroveň práce Jana Dienstbiera považuji za výbornou. Autor by se měl pouze vyvarovat občasných hovorových nebo literárních výrazů, které jsou sice barvitě a přispívají k její čtivosti, ale do odborného textu se opravdu nehodí. Hemží se jimi především závěrečná kapitola. Jde například o hovorová rčení *vytahovat jako kouzelník králiky z klobouku* (s.104), *„oddělit zrno od plev“* nebo *nelámat „přes koleno“* (s.105) či pohádkové *Bylo, nebylo...* (s.107).

Po jazykové stránce by bylo zapotřebí několika drobných úprav. Dienstbier se nevyvaroval časté chyby dnešních mladých autorů a ve větách mu chybí nebo naopak přebývá interpunkce. Pozornější by měl být také při psaní velkých písmen na počátku slov. *Neapolská univerzita* není zřejmě vlastní název této instituce, proto by se neměla psát s velkým písmenem (s.11), stejně tak pojmy *Břevnovský klášter* (s.90) a *Strahovský klášter* (s. 103). S malým počátečním písmenem se píšou také výrazy *Jindřichovské bádání* (s.6) nebo *Přemyslovský rod* (s.92) a určitě *Uherské roviny* (s.79). Číslovky by se měly uvádět stejným způsobem, nelze vedle sebe postavit *12. století* a *třinácté století* (s.50).

Pro příště bych uvítala, kdyby se diplomant držel po formální stránce předpisů a práci natiskl standardním písmem velikosti 12.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem doporučuji diplomovou práci Jana Dienstbiera k obhajobě a navrhuji ji klasifikovat jako ..... *výborně* .....

Praha, 6. září 2010

Dana Picková

doc. PhDr. Dana Picková, CSc.